

William Dietz
ATEIVIŲ PREMIJA
Mokslinis fantastinis romanas

Semas Mak-Keidas – geriausias
Galaktikos galvų medžiotojas. Tačiau
likimas ir jam iškrėtė nelemtą pokštą -
Semui teko padirbėti Molarijos planetos
nerlino kristalų šachtose. Pasienio piratai
pagrobia priešiškos Il-Rono civilizacijos
relikviją, ir dabar ilroniečiai skelbia karą
žmonių Imperijai...

Iš anglų kalbos vertė IRMINA DOMEIKIENĖ
Serija "Pasaulinės fantastikos Aukso fondas"

212 tomas. Serija įkurta 1990 m.

William Dietz - ALIEN BOUNTY

New York, Del Rey books, 1995

Copyright © by William Dietz, 1990

Cover art copyright © by Tim White, 1989

Vertimas į lietuvių kalbą ©, leidykla "Eridanas", 2001

Elektroninė versija © Knygute.lt, 2010

1

- Kaliny Mak-Keidai! - riktelėjo sargybinis, ir kameroje įsiviešpatavo tylą. Menkoje šviesoje tebuvo įmanoma įžiūrėti aplinkinių daiktų kontūrus, visa kita skendėjo tamsoje.

Kaliniai atsitraukė nuo Mak-Keido: visiems pakako savų problemų.

Jis buvo purvinas, odinė striukė ir kelnės sudraskytos į skutus, o ilgi tamsūs plaukai tankiomis riebiomis sruogomis krito ant pečių. Tačiau akyse ir aukštoje liesokoje figūroje nebūtum radęs nė menkiausios užuominos apie baimę.

Sargybinis perkėlė svorį nuo vienos kojos ant kitos ir tvirčiau sugniaužė neurorimbą.

- Ar tu Mak-Keidas?

- Ne, - šyptelėjo kalinys. - Aš esu laivyno admiralas Kitonas. Eskadra pasirengusi?

Aplinkinę tamsą perplėšė kvatojimas. Netgi veidrodinis antveidis nepajėgė nuslėpti įniršiu tvykstelėjusio sargybinio veido.

- Tu man dar pasilinksmini, mėšlo gabale! Lauk! - suriaumojo tasai.

Mak-Keidas pakluso. Žengęs ant keltuvo disko pajuto, kaip viduje kažin kas nutrūko. Kad ir kaip

prastai buvo Šachtoje 47, čia vis dėlto buvo galima šio to tikėtis. Dar galėjo sugrįžti Rikas; galbūt jam pavyko išvengti vergijos kasyklose. Bet dabar visos viltys žlugo. Sargybiniai kasdien išsivesdavo vieną ar du kalinius, ir štai atėjo jo eilė.

- Rankas!

Mak-Keidas sugniaužė kumščius ir ištiesė rankas. Sargybinis patenkintas krenkštelėjo ir uždėjo antrankius. Menkiausias mėginimas jų nusikratyti baigtųsi neįtikėtinomis kančiomis.

Sargybinis buvo stambus vyriškis žema kakta, storomis lūpomis ir apatiniu pitekantropo žandikauliu.

- Čia Dunkanas, keturiasdešimt septinta Šachta. Lydžiu disku du kalinį Mak-Keidą, - pratarė jis.

- Kodas, - suskambo ausinėse prie visko pratęs balsas. Tyliai, kad neišgirstų nuteistasis, Dunkanas sušnabždėjo:

- Meri keturi Meri.

- Priimta, - atsakė jam.

Diskas švelniai sudūzgė, keldamas juos aukšty. Šachtoje 47 buvo du tokie diskai ir jokio kito kio būdo pasiekti paviršių. Kiekvienas diskas galėjo pakelti du keleivius, ne daugiau. Net jei

kaliniai nugalabytų sargybą ir užgrobtų abu diskus, tik ketvertas įstengtų kautis viršuje. O nežinodami pakilimo kodo, jie būtų nužudyti kur kas anksčiau, nei išsiropštų iš šachtos.

Antigravitaciniai diskai kainavo labai brangiai, tačiau molariečiai, tebūnie jie prakeikti, galėjo sau tai leisti; jų planeta buvo vienintelis nerlino kristalų, sudarančių pagrindinę hipervariklių dalį, šaltinis.

Molarija buvo atnaujintas pasaulis, paslaptinga seniai išnykusios rasės planeta, šiuo metu tapusi sudėtinga žmonių Imperijos dalimi. Iš planetos metraščių sužinoję hipererdvinių variklių paslaptį, žemiečių ainiai pagaliau įstengė įvertinti senovines kasyklas, nusėjusias Molarijos paviršiu. Čia buvo kasami nerlino kristalai, nešantys neregėtus turtus ir užtikrinantys Šachtos 47 keltuvų veikimą.

Bet visa tai nė trupučio nepalengvino Mak-Keido dalios. Diskas palei glotnias sienas pakilo daugiau nei per šimtą pėdų, ir sargybinis įsakė Semui išlipti.

Kairysis Mak-Keido skruostas mėšlungiškai virp- telėjo, ir jis žengė nuo keltuvo. Galvų medžiotojui teko pabuvoti ir sudėtingesnėse situacijose, bet ši nepanėšėjo į nė vieną iš jų. Paprasčiausias mėginimas nusipirkti kelis hipervariklio kristalus

virto tikru košmaru.

Nusileidimas praėjo pakankamai sklandžiai, paskui jiedu su Riku surado kristalų perpardavėją ir kreipėsi į ją su pakankamai išmintingu pasiūlymu. Deja, moteris ne tik kategoriškai atsisakė sutikti su jų sąlygomis, bet netgi pamėgino juos apvogti, tad bičiuliai nusprendė kuo greičiau nešdintis.

Išbėgę iš uolos urvo, jie pamatė tris čionykščius jojamus galvijus. Šiaip ne taip užsiropštę ant dviejų ir - bergždžiai stengdamiesi užkirsti kelią persekiojimui - nušovę trečiąjį zauroidą, jiedu kiek įkabindami nušuoliavo link kosmouosto. Visų svarbiausia - pakliūti į Mak-Keido laivą, juo bus galima be vargo apleisti planetą - "Pegasas" buvo puikiai ginkluotas ir velniškai greitas.

Tačiau visų pirma reikėjo pasiekti kosmouostą, o šitai pasirodė toli gražu ne juokų darbas. Kaip ir dauguma prekybininkų, jų pažįstama dama turėjo savo asmeninę sargybą, ir jos vyrukai puolė jiems įkandin. Po poros minučių prie jų prisijungė Molarijos policijos raitininkai bei piliečiai savanoriai, kurių kiekvienas meistriškai valdė savo trikojį šuolininką.

Zauroidai turėjo dvi stiprias užpakalines kojas ir vieną priešakinę, styrančią krūtinės ląstos centre. Kai užpakalinės kojos atsispirdavo nuo

žemės, priešakinei tekdamo pakelti visą gyvūno svorį. Tad zauroidai judėjo savotiškais galingais šuoliais, dėl ko ir pelnė šuolininkų pravardę. Aišku, jog šuoliavimas tokiu gyvūnu reikalavo tam tikrų įgūdžių.

Mak-Keidas retsykais nusirisdavo žemėn. Nepaisydamas sumušimų skausmo, jis visų labiausiai pergyveno dėl to, jog gaišta brangias sekundes, tokias reikalingas, norint atsiplėšti nuo persekiotojų ir pasiekti kosmouostą.

O Rikas puikiai susidorojo su zauroidu - galbūt jam padėjo fermoje praleista vaikystė, o gal ilgi gyvenimo metai, prabėgę menkai išsivysčiusiose pasauliuose, tačiau jis it nulietas sėdėjo plastikiniame balne, griausmingu balsu reikalaudamas atlaisvinti kelią ir tempdamas Mak-Keidą į priemiestinių gatvelių maišalynę.

Tačiau persekiotojai artėjo, ir, eilinį kartą iškrikęs iš balno, Mak-Keidas riktelėjo Rikui, kad tasai gelbėtusi pats.

Rikas buvo kietas vaikinys ir tikras draugas, ne kartą pagelbėjęs Semui; nedaug kas gyvenime galėjo priversti jį trauktis. Bet šį kartą žaliūkas grįžtelėjo savo ristūną ir išvydo visą padėties beviltiškumą. Persekiotojai buvo viso labo per tūkstantį jardų nuo jų, ir susirėmimo atveju draugai neturėjo jokio šanso išsigelbėti.

Rikas nerūpestingai mostelėjo Semui ir šūkte-
lėjo: "Nenusimink, seni, aš sugrįšiu!" O paskui
spustelėjo šuolininko šonus ir dingo.

Besivejančiųjų minia buvo jau visiškai arti, ir jos
ataką pristabdė tiktai gatvelės siaurumas. Tačiau
persekiotojai keikdamiesi ir šūkaudami be atvan-
gos artėjo link Mak-Keido. Šis kilstelėjo savo
šautuvą ir atidengė ugnį viršum jų galvų. Ūmai
raiteliai pasidalino į dvi grupes, kurias nedelsda-
mos dingo skersgatviuose bei šoninėse gatve-
lėse.

Tačiau po kelių akimirų jos grįžo, apsiginklavu-
sios kuo pakliuvo ir klykdamos visa gerkle. Rikas
buvo jau toli, ir Mak-Keidas, rankomis apglėbęs
galvą, išsitiesė ant grindinio. Jis tik vylėsi, jog
persekiotojai paliks jį gyvą.

Taip ir nutiko - tiesa, medžiotoją visgi gerokai
aplamdė. Paskui - trumpa kelionė į Šachtą 47.
Štai ir visa liūdna istorija. Rikas nesugrįžo, o jį
patį išsiunčia Dievažin kur.

- Nusirenk! - pasigirdo komanda.

Mak-Keidas įvykdė įsakymą. Ir jis pats, ir jo odi-
nis kostiumas buvo kuo uoliausiai apieškoti.

Dabar jį lydėjo keturi sargybiniai, kurie akivaiz-
džiai nusivylė, jo mantoje neradę nei savadarbio
blasterio, nei branduolinės galvutės. Tokie radi-

niai pateisina kalinio sumušimą, o tyčiojimas ir mušimas buvo pagrindinė sargybos pramoga.

Susierzinę sargybiniai spyriais įginė Mak-Keidą į kažkokią patalpą, labai panašią į karcerį, ir užtrenkė duris. Čia buvo ankšta ir tamsu it karste. Jis jau pradėjo kumščiais daužyti duris, tik ūmai įsižiebė raudona šviesa, ir į medžiotojo kūną iš visų pusių smogė stiprios kažkokie skysčio čiurkšlės. Purvas sluoksniais luposi nuo jo odos, o nuo dezinfektanto kvapo perštėjo gerklę.

Semas lengviau atsiduso - čia buvo viso labo tik sanitarinio apdorojimo kamera. Niekas nenori, kad jis padoriesiems molariečiams užneštų kokią nors bacilą.

Kai apdorojimas pasibaigė, pasigirdo signalas, ir durys atsilapojo. Išėjęs iš kameros, Mak-Keidas itin aštriai pajuto savo nuogumą.

- Nagi, judinkis, mėšlo gabale! - suriaumojo sargybinis su beždžionišku žandikauliu.

- O drabužiai?

- Drabužiai? - išsišiepdamas perklausė sargybinis. - Kam jie tau? Tu ir taip gražus, tiesa, vaikinai?

Vaikinai nusižvengė ir, laidydami idiotiškus juokelius, ėmė it pasamdyti tikinti medžiotoją, kad šiam nereikia jokių drabužių.

- Judinkis!

Šį kartą komandą palydėjo smūgis į tarpumėntę.

Mak-Keidas nesipriešino. Sargybinis su beždžionišku žandikauliu žingsniavo priešakyje, antrasis - už nugaros. Šis smaginosi, ragindamas Semą neurorimbo rankena.

Žiūrėti nebuvo į ką: vis tokios pat glotnios senovinės sienos ir sargybos postai prie kiekvienos šachtos vamzdžio.

Vertikalias šachtas, ieškodami vertingųjų kristalų, kadaise iškirto senieji planetos gyventojai. Praktiškieji molariečiai šachtas pritaikė kitiems tikslams. Sugaišę visai nedaug laiko ir padėję šiek tiek pastangų, jie jas pavertė puikiais kalėjimais. Kiekvienos šachtos viršūnė buvo pažymėta švytinčiu numeriu, ir Mak-Keidas pastebėjo, kad skaitmenys mažėja: dvidešimt vienas, dvidešimt, devyniolika ir taip toliau...

Galiausiai jie pasiekė galą: ketvirta šachta, trečia, antra, pirma, o už jos - skyrius su liftų kabinomis. Virš vienos kybojo lentelė "Tik kaliniams" - ten jie ir įėjo.

Kabina sklandžiai juos pakėlė ir sustojo koridoriuje, kuriame buvo gausu žmonių. Mak-Keidas pažino vieną iš pagrindinių tunelių, kertančių

Pagrindinę Molariją.

Miestą sudarė trys lygiai: paviršinis - ten nutvėrė Mak-Keidą; apatinis - čia jis buvo dabar; ir gilusis, kurį jam lemta išvysti netolimoje ateityje.

Ten triūsė vergai, ten kiekvienas kvėptelėjimas reikalavo didžiausių pastangų, o akys lipo ant kaktos, besistengiant akmens masėje įžiūrėti blykstelintį nerlino kristalą. Suradusiam kristalą priklausė dviguba maisto porcija, poilsio diena ir seksas, jei šiam dar liko noro.

Bet iš čia, iš viršaus, viso to nesimatė. Čia padoriai apsitaisę miestelėnai vaikštinėjo ryškiai apšviestu koridoriumi, svarstydami reikalus ir paprasčiausiai stumdami laiką.

Kai sargybinis visiškai nuogą medžiotoją išstūmė į tunelį, šis pasijuto stačiai siaubingai. Mak-Keidas manė, jog dabar į jį - nuogą ir visiškai bejėgį - visi ims spoksoti, bet aplinkiniai, tik dirselėję jo pusėn, uoliai suko akis, tarsi norėdami apsimesti, jog apskritai jo nemato.

Jis galėjo priminti jiems apie vergus, apie kristalus, milžiniškomis kančiomis randamus akmenyse, ir apie nešvarius pinigus, tekančius į godžias jų rankas. Žinoma, visų geriausia nematyti ir nežinoti, kur keliauja tasai nuogas žmogus

ir kas jam nutiks ateityje.

Semas pamėgino jų vietoje įsivaizduoti save. Jis ir pats anksčiau yra vaikščiojęs po šias sales - ir negalėjo prisiminti, jog būtų matęs nuogus kalinius. Nejaugi jis irgi buvo nusiteikęs jų neregėti? O gal buvo taip užsiėmęs savo reikalais, kad apskritai nieko nepastebėjo? Sunku pasakyti.

Jis prisivertė pakelti galvą, atlošė pečius ir pasi-stengė žengti lengvai bei atsainiai. Dabar Mak-Keidas troško sutikti aplinkinių žvilgsnius ir šyp-sojosi. Galbūt kuris nors jį pamatys ir įsimins.

Sargybiniai nuvedė medžiotoją tunelių bei kori-dorių labirintu, kol galiausiai pasiekė plieninius vartus. Abipus jų stovėjo ginkluoti kariai. Kiekvienam ant peties kybojo blasteris, šalmo antvei-dis buvo pakeltas ir atsmauktas ant pakaušio. Mažesnysis paklausė:

- Ką atitempei, Dunkai? Dar vieną smirdžių?

Stebėdamas, kaip sargybinis atveria vartus ir stumia Mak-Keidą vidun, Dunkanas linktelėjo ir atsakė:

- Taip, panašiai, Makai. Šis vaikinai tau patiks, jis turi humoro jausmą.

- Tai gerai, - atsiliepė Makas. - Gal jis papasa-kos teisėjui kelias linksmas istorijas. Teisėjui patinka pokštai!...

Pastabos

- 1) Spin (angl.) - sukimasis.
- 2) Ace (angl.) - tūzas, asas, įžymus sportininkas, pilotas, savo darbo meistras.
- 3) Gero appetito (pranc.)
- 4) Blokšipas (jūr.) - senas laivas, dažniausiai vien laivo korpusas, pastatytas uoste, pritaikytas gyventi, atsargoms laikyti ir pan.